

utrjeno taborišče, ki je bilo zastraženo. Poper je bil vsemogočni gospodar nad četo teh vitezov sreče. Izdelal je za svoje ljudi posebne postave in dooločil, koliko zlata pripada posamezniku. Imel je nad celo družbo nekako čudovito moč. Ko so odkrili zlata zrna ob obali zaliva Sv. Boštjana, se je preselil Poper s svojim taborom tjakaj. Da ne bi motili Indijanci iskalce zlata, jih je pustil Poper iztrebiti kakor divje zveri. Tudi nobeden drugi beli človek ni smel prestopiti mej Poprovega tabora. Skrbel je tudi za to, da niso trpeli njegovi ljudje v nobenem oziru pomanjkanja. Prirejal je zabave ter plese. Kdor se je pa pregrešil z nepokorščino napram poglavarju, je okusil strogoost v polni meri. Upal se je Poper celo tako daleč, da je pustil tiskati znamke s svojo podobo in kovati lasten zlat denar.

Govorice o zlatem zakladu v zalivu Sv. Boštjana so se razširile kmalu preko mej Ognjene zemlje in privabile pustolovce iz celega sveta. V očigled dotoku priseljencev je izdal Poper odredbo, s katero je prepovedal iskanje zlata onim, ki niso bili člani njegove družbe. Ko je bilo zlato izčrpano ob obali omenjenega zaliva, je našel Poper nova zlata polja ob Sloget zalivu, na otokih Picton ter Navarrino in na raznih mestih Beagle kanala. Vsikdar se je polastila njegova organizacija novo odkritih ter zlato vsebujočih poljan.

Kakor vsi vitezi sreče je bil slednjič tudi Poper pognan ob skalovje bede. Živel je nazadnje kot revež v Buenos Airesu, kjer se je preživljal na ta način, da je pisal članke za časopisje in imel politična predavanja. Zapustil je celo južno Ameriko in umrl brez vsake slave v Mezopotamiji v srednji Aziji.

*

Nepoštena milijonarka.

Te dni so odkrili v amerškem mestu San Francisco med višjo družbo škandal posebne vrste. Od časa do časa

Zobozdravnik dr. Franc Martin specialist za zobne in ustne bolezni

Maribor, Slovenska 9 zopet ordinira

sa so izginjale iz hiš bogatih Sanfranciščanov briljantne verižice in prstani. Vedno je šlo za znamenite kamne, ki so predstavljali radi velikosti ter čistosti velikansko vrednost.

Nekaj dni po izginutju so bili najdeni. Prvotnemu posestniku jih je prinesel nazaj kak neznanec in prejel poštno najdnino. Čudno na celi zadevi je bilo to, da so bile vsikdar prizadete le višje gospe. Ker bi bil pošten najditelj pri prodaji draguljev za nje prejel velike svote, policija ni imela povoda, da bi se bila vmešala v to zadevo. Tem bolj čudno se je zdelo sedaj vsem, da je šlo v teh slučajih za skrajno prefriganost lopovstva.

Pred kratkim časom je bila bogatejša gospa ob znamenito briljantno ovratnico, ki je imela radi plavkastega sijaja posebno ime. Nakita ni mogla zgubiti, ker ga je imela zadnjič okrog vratu doma ob priliki čajne družbe in od tedaj se ni bila ganila nikamor iz stanovanja. Dragocenost je spogrešila zvečer. Pozvala je detektiva, ki bi naj napravil pri domači služinčadi hišno preiskavo. Brihtni tajni policist je uvidel koj pri prvih izpraševanjih, da v tem slučaju ne pride nikakor v poštev nepoštenost uslužbencev. Ko je vprašal, koliko in kakih gostje so bili prejšnji dan med povabljenimi, je bila okradena gospa vsa iz sebe radi detektivove nezmožnosti. Policist se ni pustil oplasiti, ko je čul ime nekega gospoda ter gospe, ki sta bila vsikdar navzoča, kadar je zginil kak dragulj.

Okradena gospa je prejela po preteku treh dni za tem pismo, da jej bo vrnjena ovratnica, ako izplača 3 tisoč dolarjev najdnine. Oškodovana je bila vsa presrečna, da bo lahko dobila dragocenost za tako cen odkup, je odposlala denar na v pismu označeno mesto in prejela nakit. Vsa vzradoščena

je pokazala vrnjeno detektivu, ki je pa kamne preiskal in dognal, da so za las natanko ponarejeni iz navadnega stekla in spozna goljufijo le tozadevno izvežban strokovnjak. Ne da bi bil izdal odkritje z besedico začudenja, se je podal k nekaterim drugim gospem, ki so tudi bile zgubile briljante. Povsod je naletel na ponarejene kamne. Mahnil jo je k milijonarki, ki je vsikdar prisostvovala, kadar so izginjale dragocenosti. Pri hišni preiskavi ni naletel le na iskane plave briljante, ampak tudi na drug nakit, ki je bil zamenjan za steklo. Bogatašinja je priznala, da je izmikala dragulje. Njen prijatelj draguljar je ukradene dragocenosti naglo zamenjal za steklo in prejel še bogato najdnino. Milijonarka in njen ljubček draguljar sta oškodovala na ta prefrigan način nekaj najbogatejših meščanov v San Francisco za težke milijone.

Kar se nikoli ne zgodi. »Tu imaš, ljuba, denar«, je rekel mož. — »Ne rabim«, je odgovorila gospa. — »Ali srček, vzami vendar ta stotak in nakupi potrebščine.« — »Hvala, mogoče drugič.« — V tem se mož zbudi in vidi, da so bile samo sanje.

Ponoči je grmelo. Mala Elza se je zbudila in preplašeno klicala mamo. Mati: »Kaj pa hočeš, moj otrok?« — Elza: »V tvojo posteljo hočem.« — Mati: »Ja, zakaj pa?« — Elza: »V moji grmi.«

Spodnještajerska ljudska posojilnica v Mariboru razpisuje s tem mesto pogodbenega uradnika. Zahteva se srednješolska matura, prostost od vojaščine, večletna praksa v banki ali večjem denarnem zavodu. Lastnoročno pisane prošnje s potrebnimi prilogami naj se vložijo pri imenovanem zavodu do 15. septembra t. l. 1039

DR. O. ILAUNIG:

TATENBAH

ZGODOVINSKA POVEST.

»Tako tudi bo,« meni birič, »milostljivi gospod pisar, prikupili se bote gospodom v Gradcu, ko jim razkrijete tako važne stvari.«

»Ah, kaj je meni za zahvalo, to je moja dolžnost,« reče Koder nekako otožno, »sedaj mi takoj privedi Ribla, da ga zaslišim. Pa pazi nanj, da ti ne pobegne, drugače gorje tebi.«

»Kakor velite,« odvrne birič, »tako izpolnim ukaz.«

Rekši se obrne k durim ter gre po hodniku do oddelka, kjer so bili zapori.

Jakob Koder je zopet sedel v naslonjač, si počepi glavo ter misli pri sebi:

Tako torej, grof Tatenbah, sedaj pride obracun. Zakrivil si posredno smrt moje edine Monike, ne veš, koliko duševne boli si mi s tem povzročil. Tvoj podli prijatelj mi je uničil najljubše, kar sem imel. O, Bog je pravičen, jaz ne bom sodil, dobila bosta zaslužno kazen. Mera je

36

dopolnjena, moja dolžnost pa je storiti vse, da se pravici zadosti.«

Čuli so se težki koraki. Skozi vrata vstopi Ribl, bled in upadel, vkovan v verige, njemu ob straneh čuvaja Rebenik in Frank, za njim pa birič Krpan. Obstali so sredi sobe pred dolgo, z zelenim prtom pokrito mizo, za katero je stal Koder, ki se je dvignil s svojega sedeža. Stal je nekaj časa mirno, samo oči so prodirajoče gledale jetnika, nato reče s povzdignjenim, odločnim glasom:

»Ti si Boltažar Ribl, bivši sluga grofa Erazma Tatenbaha?«

»Da, to sem,« odgovori jetnik z negotovimi besedami in še bolj prebledi.

»Ali veš, kaj si govoril danes zvečer v gostilni »Pri slonu«?«

»Gospod pisar, ne spominjam se ničesar, bil sem preveč vinjen.«

»Tako, vinjen! S tem bi se vsak izgovarjal, nikaner ne taji, preveč je dokazov.«

»Če sem kaj govoril, storil sem to v svoji bahavosti,« reče Ribl, ki se je med tem streznil ter dobro spoznal, da je spravljal tudi samega sebe v zadrego in bi mogla tudi njega zadeti kazen.

Vsak mesec

Din 13:-

bo plačal vsak kdor hoče brati zanimive spise

KARL MAYA

ki bodo za jesen in zimo izhajali vsak mesec en velozanimiv zvezek

po Din 13:-

Naročajte

v Tiskarni sv. Cirila, Maribor, Horoška 3